

kami a služebnostmi k soudu, s dodatkem, že smějí býti vydány jen se souhlasem osob věcně oprávněných. Tento způsob placení odškodňovacích obnosů spadá pod pojem způsobu odškodného. Je proto nss k přezkoumání tohoto dodatku příslušný (§ 103 odst. 1 hor. zák.).

Ve věci samé odpovídá však uvedený příkaz nejen zásadě »pretium solo cedit«, nýbrž i pravidlu plynoucím z povahy věcných práv, podle něhož tato práva jako taková vyvlastněním ani prostě neuhasínají ani se nemění v práva osobní, t. j. v pouhé poměry obligační. Z povahy věcných práv plyne naopak, že nesmějí býti od peněžitého obnosu, který nastupuje na místo vlastnictví k věci jimi zatížené, prostě odloučena.

Č. 11.092.

Vyvlastnění. — Horní právo: I. Výrok podle § 103 hor. zák., pokud se v něm stanoví odškodné, má povahu pouhého prozatímního, pro stranu nezávazného opatření, které se vymyká přezkoumání nss-em. — II. Majitel pozemků vyvlastňovaných podle § 101 a násl. hor. zák. není oprávněn namítati, že vyvlastňované pozemky jsou pro blízkost k obytným domům jiných vlastníků z vyvlastnění vyloučeny podle §§ 17 a 99 hor. zák.

(Nález ze dne 23. února 1934 č. 3261.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 10.302/33.

Věc: Josef P. v B. (adv. Dr. Vil. Klauber z Teplic-Šanova) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. město T. adv. Dr. M. Kassowitz z Teplic-Šanova) o vyvlastnění pozemků pro důlní lanovou dráhu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost. — — —

Důvody: Výměrem z 21. dubna 1931, vydaným po slyšení revírního báňského úřadu v Teplicích-Šanově, uznal okr. úřad tamtéž v základě § 101 a násl. hor. zák., že vlastníci parcel, uvedení v příloze k tomuto výměru — mezi nimi též dnešní st-lé — jsou povinni část svých parcel, jak jsou v téže příloze zaznamenány a v komisionelních mapách z 30. března 1931, resp. z 11. listopadu 1930 zakresleny, přenechati městu T. jako vlastníku t. zv. Reservátního pole po dobu dolování v tomto poli k účelům zřízení a provozu visuté lanovky, a že město T. je povinno zaplatiti jim za to odškodné, jak v příloze již zmíněné je uvedeno.

Odvolání, jež z výměru toho podal Josef P., bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti nss uvážil: — — — —

St-I se bránil proti vyvlastnění svých pozemků již během řízení správního poukazem na to, že tyto pozemky leží ve vzdálenosti menší 38 m od obytných domů čp. . . ., a že proto podle §§ 17 a 99 hor. zák. nepodléhají vyvlastnění. Námitku tuto zamítl žal. úřad s odůvodněním, že se st-li resp. jeho právnímu zástupci k uplatnění této námitky nedostává potřebné legitimace, poněvadž jej vlastníci uvedených domů k hájení svých práv nezmocnili. Ve stížnosti podané k nss připouští sice st-I,

že není vlastníkem oněch sousedních budov, namítá však, že k exempci podle §§ 17 a 99 hor. zák. mělo býti přihlíženo z moci úřední, a že st-l je oprávněn úřad na to upozorniti.

Na tuto námitku stačí odpověděti, že nss je podle § 2 zák. o ss toliko povolán hájiti subjektivní práva stran. Že by však st-l zamítnutím shora uvedené námitky byl býval zkrácen v nějakém svém subj. právu, ani stížnost sama neuvádí. Ale pak slušelo námitku právě projednávající již pro nedostatek tvrzeného porušení práva odmítnouti jako nepřipustnou, aniž za tohoto stavu měl nss příčinu zkoumati, je-li odůvodnění žal. úřadu také věcně správné.

Další námitkou, že k vyvlastňovacímu řízení měli podle § 101 hor. zák. býti přibráni také znalci stavební, napadá stížnost odškodňovací výrok, obsažený ve vyvlastňovacím nálezu. V té příčině stačí však poukázati na náhl. Boh. A 10302/33, v němž v souhlase se starší judikaturou (na př. Budw. A 10041/14, 12239/14) byl vysloven právní názor, že výrok podle § 103 hor. zák., pokud se v něm stanoví odškodné, má povahu pouhého prozatímního, pro strany nezávazného opatření, a že jako takové se vymyká přezkoumání nss-em, u něhož může býti výrok takový brán v odpor jen potud, pokud v něm stanovení odškodného vůbec chybí nebo je stíženo vadou tak podstatnou, že se tím jeho právní existence stává pochybnou. Ježto však v daném případě stížnost vad takto kvalifikovaných neuplatňuje, musila i tato námitka býti odmítnuta jako nepřipustná. — — —

Č. 11.093.

Vojenské věci. — Mimořádná opatření poválečná:
I. * Zákon č. 236/1924 Sb. neposkytuje straně právního nároku na převzetí její pohledávky, vzniklé za doby války, ani když jsou splněny podmínky, stanovené v §§ 2 a 3 cit. zák. — II. Rozhodnutím podle § 2 zák. o ss není výrok mno, kterým toto min. nevyhovělo »žádosti« strany za převzetí pohledávky proti vojenské správě býv. mocnářství rak.-uher. z důvodů ubytování vojska za světové války.

(Nález ze dne 24. února 1934 č. 1821.)

Prejudikatura: ad I. Boh. F 3918/27, 4004/27, 4242/28.

Věc: František K. ve V. proti ministerstvu národní obrany a ministerstvu financí o převzetí pohledávky proti bývalému rak.-uher. eráru.

Výrok: Stížnost se odmítá jednak pro nepřipustnost, jednak se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: František K., býv. hotelier ve V., poskytoval od počátku mobilisace v r. 1914 do dubna 1915 rak.-uher. vojsku přechodné ubytování. Rozhodnutím ze 6. prosince 1916 prohlásila se uher. min. komise pro válečné úkony za nekompetentní k rozhodování o uplatnění nároku na náhradu, ježto jde o pohledávku soukromoprávní povahy, kterou žadatel neuplatňuje proti eráru, nýbrž vůči městu V. z důvodu, že se město uvolilo jej odškodniti za to, že používalo hotelu ve zvýše-